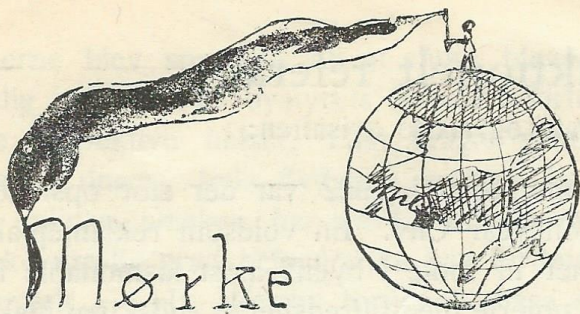

Fødselsdagsnummer

tidende

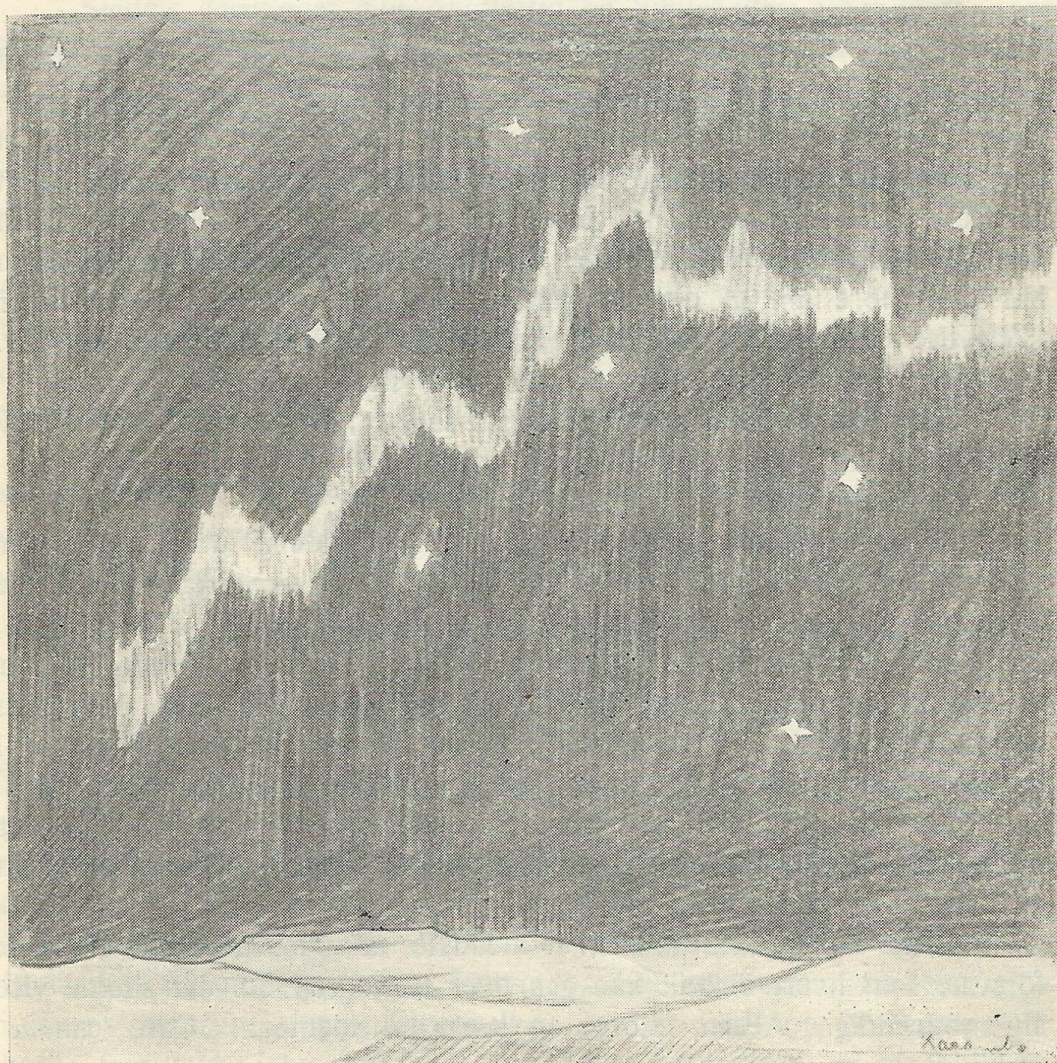
1. aargang.

Nr. 2.

Utkommer i Longyear City
1 gang maanedlig.
Eneste illustrerte blad.

1. november 1922

Annoncepriser:
5 Spitsbergen-kroner pr. km.
÷ 100 % rabat.

Hvor du er skjønn å skue,
sittrende nordlysbue.

Redaktionelt referat

fra første og siste avisaften:

Torsdag 9. oktober anno domini 1922 var der stor opstandelse blandt „the upper ten“ i Longyear City. En voldsom reklameplakat i alle regnbuens farver stevnet til møte i byens mest fashionable hotel samme dags aften kl. 9. Vi noterte med tilfredshet at endskjønt plakaten ikke lovet nogenting formaadde den dog at vække en saa enestaaende nysgjerrighet at huset blev fuldt av folk, spændt paa hvad der forestod.

Da kaffen var arriveret og vel fortæret optraadte et par musikere som imidlertid gjorde saa litet spektakel at de tilstedeværende syntes de maatte klappe for at faa stemningen op.

Da saa musikens blide toner var hendøet, traadte en ung mand med bestemte, men paa grund av situationens alvor synlig nervøse træk, frem paa arenaen — ing. Sverdrup. Han meddelte at han selv og et par andre likesaa betydelige mænd av staden hadde tat initiativet til at realisere en længe paatænkt plan om at utgi en ny avis. Alle fandt det øiensynlig udmerket undtagen hr. Vestegaard, red. av en avis som har den store feil at den er ganske uvidende om en by som heter Longyear City og er aldeles fremmed for det liv som rører sig der. Vestegaard blev yderst altereret over de 3 herrers frække paafund.

Vedk. forvovne unge mand læste saa op sit produkt, 1ste nr. av „Mørketidende“, og høstet endeløse ovationer!

Merkelig nok!

Ti nærværende redaktør har i sin besiddelse dokumenter der viser at de som klappet mest siden har været de ivrigste til at anklage Sverdrup paa det ubarmhjertigste. Disse dokumenter vil vi med glæde, liberalitet og frisind offentliggjøre i dette nr. — idet vi selvfølgelig gaar ut ifra at de vækker berettiget opsigt og begeistring, men at vi som redaktør utvilsomt vil bli gjenstand for samme haarde behandling i neste nummer.

Nu det tar vi med ro, da vi er mand for at ta en „støit“. „Newer mind“ som tyskeren sier. Eller „qui vivra, verra“, hvilket saa smukt er utlagt: „Jo værre væv des berre“.

Vi vil heller ikke undlate at meddele, at vi forbereder et energisk forsvar, som hvert øieblik kan gaa over til angrep om det skulde vise sig nødvendig. Altsaa, store og smaa skribenter: „Care canem“ o: bikkja biter.

Efter denne redaktionelle digression fortsætter vi referatet. De mange drøie piller som praktisk talt alle tilstedeværende herrer —

damerne blev spart — fik at sluke, blev heldigvis ved resolut og betimelig indgripen av bystyrets formand forhindret fra at bli sittende fast i de respektive halser. Han bragte nemlig for dagen en sjelden og underlig tingest, hvis flydende indhold har den egenskap at synet av den opliver, smaken har en bismak av mersmak, og den virker i en ganske utrolig grad befordrende paa fordøielsen av den slags piller som er omtalt. — Hr. Westby fortjener altsaa stor tak for paa denne maate at ha avverget eventuelle katastrofer.

Selvfølgelig var Sverdrup aftenens helt, og mottok som saadan mange skaaler som forunderlig nok — likesaa litt som al hans ros — steg ham til hodet.

Stedets geistlighet maa imidlertid ha fundet ut at det ikke er sundt for en mand at høste saa megen berømmelse paa en gang, og forsøkte at avlede oppmerksomheten fra Sverdrup ved at læse op en beretning om en av „Kapteinen“ fra Afrika medbragt hane „Guinea-Jack“, hvis evne til at vække folk præcis bragte visse personer i forsamlingen til at føle sig ilde tilmode.

Om aftenens sidste begivenhet, en kamp mellem Grøndahl og Ottesen paa billardet, skal ikke sies andet end at vitsene fra tilskuerne knaldet omkap med kuglene, hvilket gjorde Ottesen konfus og Grøndahl grøn av ærgrelse. Resultatet av kampen viste at det er bedre at være grøn end konfus — ialfald paa billarden.

Som man forstaar var det i d. h. en sjelden belivet og vellykket sammenkomst. Og bølgerne har gaat høit i samfulde 14 dage uten ophør. Efterdønninger vil kunne spores ogsaa i dette nummer av „Mørketidende“.

Red.

Byutvidelse.

Westby og Østenstad har slaat sig sammen og legger beslag paa Vestegaard med bygrænsen ved Gjelsten. Grøndahl er omdannet til park, beplantet med Ber(g)quister, istedetfor den gamle Lund(h) som er nedlagt. Strandhaug som er byens farligste skjær, ender nu ved den berømte Finess-Haugen. De to farlige Stein'er er nu Scott væk, saa det er bare Rugaasen og Lindaasen tilbake. Et Stenseth til, og Lindaasen vil muligens ogsaa forsvinde. Lofthuset staar fremdeles igjen i byens centrum, mens Bjørnsviken er blit fylt op. Lillegaard(en) ligger fremdeles i byens utkant. — Denne byutvidelse er saa glædelig at vi kunde høre vor messe Kat-le, da den tilfældigvis fik høre den oplæst.

Overingeniør S. Westby

skrider med rasende fart —
op i aarene. Idag er han
efter sigende 40 aar ÷ 1.
I dagens anledning kan vi
sammen med vor hjerteligste
lykønskning gjengi en skisse
av gebursdagsbarnet samt 2
digt til hans pris.

*

Det hænder saa mangt nuomstunder,
det er „gode greier“ støtt,
og mest av alt dette under,
at chefen vores blev født.
Og niogtredive aar idag
er faldne ned paa oberens bag,
saa maa vi vel ha lov at le
og si, det er „gode greier“ det.

Det var ment at si nogen varme ord,
men det blir for koldt saa langt mot nord.
Og derfor saa gjør vi det bedre end det
og sender en tønne med sortkrutt avsted.
Naar niogtredive aar er slut,
trænger en mand litt real salut.
Ja, da maa chefen ha lov at le
og si, det var „gode greier“ det.

*

Til Sigurd.

Blandt alle byer i øst og vest
er Westby altid mit hjerte næst.

Naar han er hjemme,

jeg kan istemme:

„Da er det bedst.“

Fra Grønlandshavet til polens rand,

fra Nordishavet til Kristiansand

jeg ingen kjender

som mere tænder

mit sind i brand.

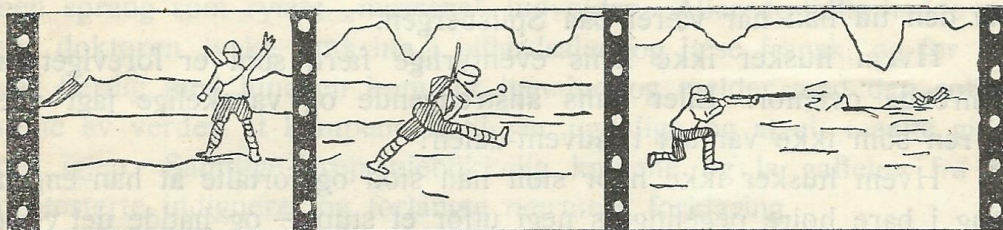
Guri.

Bestigelsen av »Tenor Hill«.

Ingeniør Sverdrup, Store Norske Spitsbergen Kulkompani,
Longyear City, Spitsbergen, næsten naadd toppen.

Maatte nær sine ønskers maal efter uhyre anstrengelser
gi op paa grund av holke.

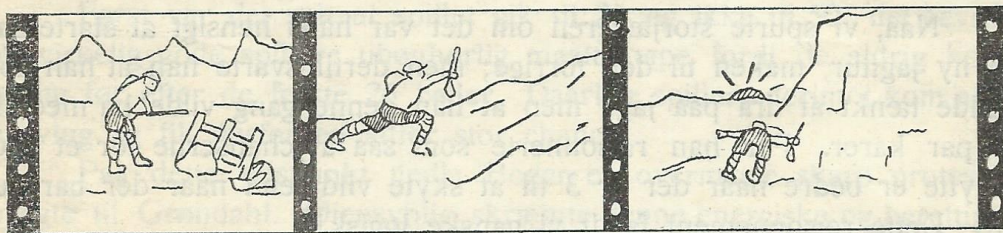
„Mørketidende“ leverer førsteklases billeder fra vor utsendte
filmoptager. Vil senere bli forevist paa kinematografen „Nordpolen“.

Starten.

Med freidig mot.

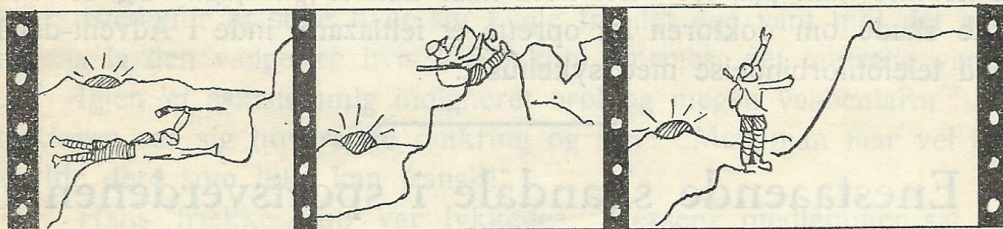
Et vildt dyr?!!

En rævefælle!

Fornytt rasende fremstøt.

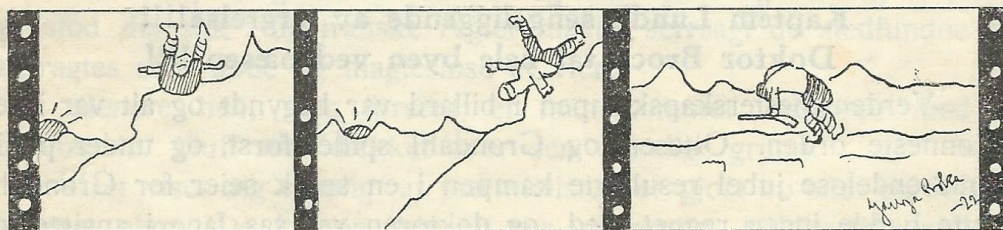
Opover.

Vanskeligheter.

En spændende situation.

Seier?!!

Holke!!

Nedover.

Innkomst.

Advarsel!

Storjægeren Sverdrup atter paa farten.

Han søker dannet en ekspedition og er fast bestemt paa at skyte vildt.

Da det i længere tid har gaat rygter om at storjægeren Sverdrup atter har tænkt at begi sig paa en av sine vellykkede jagtturer, opsøkte vi ham igaar i hans privatbolig, hvor vi traf ham med slobrok og sur snadde. Med sit brede, joviale, moustasje-bekransede smil bad han os ta plass. Vi maatte uvilkaarlig tænke paa alle hans farlige oplevelser i al den tid han har været paa Spitsbergen.

Hvem husker ikke hans eventyrlige færd som er forevigtet saa glimrende ovenfor. Eller hans anstrengende og vanskelige jagt efter 11 ren som ikke var set i Advent-dalen!

Hvem husker ikke hvor stolt han stod og fortalte at han engang hang i bare høire pegefingers negl utfor et stup — og hadde det været mer end en — 1 — meter til dalbunden vilde han sikkert være omkommet.

Naa, vi spurte storjægeren om det var hans hensigt at starte paa en ny jagttur, maken til den forrige; men dertil svarte han at han nok hadde tænkt at dra paa jagt, men at han denne gang vilde ha med sig et par karer. For han ræsonnerte som saa at chanserne for et godt utbytte er bedre naar der er 3 til at skyte vildt end naar der bare er én! Dette ræsonnement fandt vi ganske logisk!

Men vi tør ikke undlate at advare alle og enhver mot herefterdags at komme ham paa for nært hold naar han er paa jagt. Og det vilde ikke skade om doktoren lot oprette et feltlazaret inde i Advent-dalen, med telefonforbindelse med sykehuset.

Enestaaende skandale i sportsverdenen!

Billardhumbug — den værste i Spitsbergens historie!!

De nyopdagede stjernesjud Grøndahl og Boger totalt utslukket!!!

Kaptein Lundh sengeliggende av ærgrelse!!!!

Doktor Broch tat hele byen ved næsen!!!!

Verdensmesterskapskampen i billard var begyndt og alt var i den skjønneste orden. Ottesen og Grøndahl spillet først, og under publikums endeløse jubel resulterte kampen i en smuk seier for Grøndahl. Dette hadde ingen regnet med, og doktoren var saa lang i ansigtet da han gik, at han maatte staa paa tærne for at faa paa sig luen.

Næste kveld blev der utkjæmpet en serie haarde kampe, og til alles overraskelse forbløffet Boger den store masse tilskuere ved at inkassere den ene seier efter den anden. Doktoren derimot viste sig fra sin allerslettteste side og tapte uavladelig, likegyldig hvilken kø han hadde.

Da publikum motstræbende gik sin vei, noterte man at baade doktoren og Svendsen for det første holdt en hemmelig raadslagning, og dernæst at de var blit end yderligere lange i fjæset.

Dagen efter var det saa at den uhørte skandale indtraf og bomben sprang som rystet „massens“ indvolder. Allerede tidlig hadde man set doktoren luske omkring i billardsalen og læse fransk, og før man var færdig med lunchen kommer han ind og melder med den roligste mine av verden at kampene hittil var ugyldige og at alt maatte gjøres om igjen. Samtlige grep øieblikkelig knivene og la gaffelen fra sig, protesterte indigneret og forlangte nærmere forklaring.

Doktoren hadde naturligvis en forklaring paa rede haand, om man da skal regne hans skumle tale for nogen forklaring.

Først var det galt at spillet gik til 25 og ikke til 50; det bevirket at virkelig gode spillere ubønhørlig maatte tape fordi de aldrig kom i sving før efter de første 25 baller. Daarlige spillere derimot kom aldrig i sving og fik derfor en altfor stor chance.

Paa dette tidspunkt nedla Boger en overmaate skarp protest og ringte til Grøndahl. Øiensynlig skræmte denne energiske og berettigede handlemaate doktoren idet han skyndte sig at tilføie at hovedgrunden var en ganske anden. Man hadde nemlig begaat den bummert at vælge køer istedetfor at støte hver sin kugle fra det ene vant mot det andet og saa la den vælge kø hvis kugle kom nærmest det motsatte vant.

Igjen et samstemmig indigneret brøl og megen vaabenlarm. Men doktoren ser sig hoverende omkring og sier: „Men man faar vel undskylde dere som ikke kan fransk!“

Hans frække kup var lykkedes. Messens medlemmer sat som himmelfaldne, og da doktoren kvasst spurte om de nye regler var vedtat, styrtet grunden fuldstændig sammen. Og samtlige erklærte at stod det slik i de franske regler maatte selvsagt de stedfundne spil betragtes som døde og magtesløse at være.

Senere hen, men forsent, er man kommet underveir med det „kolossale“ bluff som dækket over den virkelige grund.

Det viser sig nemlig at præmielisten er gjort op efter en tidligere avfattet plan. De kampe som alt var utkjæmpet, kuldkastet imidlertid den plan fuldstændig. Boger, Grøndahl og kaptein Lundh hadde levert

spil som de herrer i præmieutvalget ikke hadde regnet med, mens de der egentlig paa forhaand var tilkjendt præmier, hadde spillet slik, at de hverken kunde faa præmie som bedste eller daarligste spiller.

Dette og intet andet var grunden til doktorens og hans sammensvornes gemene handlemaate. Foreløbig er Grøndahl og Boger aldeles sønderknust og kapteinen døden nær. Men vi føler os ganske forvisset om at saken ikke er avgjort med dette, men at den vil faa meget alvorlige og vidtrækkende følger, saasnart de tre herrer er nogenlunde restitueret. Vi vil samtidig forbeholde os at komme tilbake til saken.

Hos byens læge.

Som det vil være læserne bekjendt holder bylægen paa med undersøkelser over Spitsbergenblodet og dets bestanddele. Vi søkte ham derfor op forleden dag i hans kontor for at faa nærmere opplysninger.

Vi forlot redaktionskontoret den aarle morgen, det vil efter Spitsbergen-begreper si kl. 11 form., og la vor gang gjennom byens westend henimot det monumentale bygverk som ligger frit og vakkert med utsigt over byen og dalen: Longyear hospital. Vi steg op den brede og komfortable trap som fører op til hovedindgangen, banket sagte paa døren, hvorefter vi børstet omhyggelig vore undersaatter med en langkost for ikke at tilsmudse de bonede gulve. Med hatten i haanden passerte vi hallen, ind i den lange korridor, hvor vi blev elskværdig mottatt av hospitalets oversøster. Som svar paa vor forespørsel om doktoren var at faa i tale, førte hun os gjennom venteværelset, hvor endel personer av meget forskjellig utseende sat. Vi skjønnte straks at ha for os de ulykkelige ofre for doktorens blodundersøkelser, og lykkønsket os selv med ikke at være blandt dem.

Vi banket forsiktig paa døren og paa doktorens „kom ind“ aapnet vi og befandt os ansigt til ansigt med videnskapen. Ved et bord midt i det rummelige værelse sat vor mand i hvit kjortel, plettet med blod, lutende over et merkværdig instrument, skinnende som det pure guld. Ved siden laa en kniv av frygtindgydende dimensioner, i hvis blad de elektriske straalere spillet.

Vi nævnte vort navn og fremførte vort ærende. Da doktoren hørte fra hvem vi kom, blev han straks sterkt interessert og sa at han hadde hat den fornøielse at læse vort blads første nr., om hvilket han uttalte sig meget rosende. Han skulde mer end gjerne indvie os i blodets hemmeligheter og ytret at vi kom i det rette øieblik, for nu

hadde han byens prest under mikroskopet. „Altsaa et mikroskop“, tænkte vi og styrtet frem for at se pastoren ca. 1500 gange forstørret.

„Nei stop litt, min ven,“ sier doktoren og gjør en avværgende bevægelse. „La mig først faa lov at forklare Dem litt om blodet, min herre. Jo, ser De, vi har 3 sorter blod: 1) det hvite blod, der forekommer hos enkelte syke, 2) det røde, der er det almindelige, og 3) det blaa blod, der nu for tiden paatræftes meget sjelden.

Foruten farven er ogsaa temperaturen av den største betydning. Saaledes skjeldner vi mellem de varmbloedige og de koldblodige. De sidstnævnte skulde man tro forekom i overveiende mængde nord for polarcirkelen, men merkvaerdig nok skal efter iagttageres mening det motsatte være tilfælde. Av mine undersøkelser kan i denne henseende intet sluttet. Derimot kan man av blodet slutte meget andet, men nu overlater jeg ordet til mikroskopet.“

Vi nærmet os atter, spændt paa hvad vi skulde faa at skue, men blev skuffet over kun at se nogen smaa, runde farveløse tingester. Vi rystet uforstaaende paa hodet, men doktoren traadte forklarende til:

„Ja, det vi ser her, er altsaa pastoren, og vi vil nu forsøke at trække visse slutninger av det vi ser. Pastoren har nu ligget her allerede en god stund, saa han forholder sig aldeles rolig. Hadde De derimot kommet i det øieblik jeg placerte ham under glasset, vilde De set, hvorledes hans blodlegemer bevæger sig, før de falder tilro. Av denne bevægelse kan man slutte meget. Saaledes har jeg en forsøksperson, av hvis blod jeg straks kan slutte at vedkommende er kjører hos Finess, ti hans blodlegemer løper aldeles løpsk inden de stopper sin bevægelse. Nei, da skulde De se, hvor rolig og sindig pastorens opfører sig.“

„Meget interessant,“ indskyter vi.

„Saa kan jeg videre fortælle Dem at mine undersøkelser har bragt paa det rene at baade pastoren og Gjelsten er mangemillionærer.“

„Hvad behager? Mil-mil-millionærer?“ sier vi en smule desorienteret.

„Ja, hvad blodlegemer angaar da, idet hver av dem er gode for sine 6 millioner,“ sier doktoren.

„A-ha! Det er forstaaelig.“

„Den samme Gjelsten“, fortsætter doktoren, „er sikkerlig noget av en spekulant, ti hans formue paa blodlegemer svinger som valutaen paa markedet. Saaledes har det hændt at han paa 1 døgn har tapt et par millioner, men det merkelige er at han altid kommer paa fote igjen.

Pastoren derimot er meget forsigtig.

Forresten, kjender De en mand, som heter Sverdrup?" — Vi nikker bejaende. — „Han vilde være et herlig eksemplar. Jeg mangler nemlig en slik ætling av de gamle vikinger. Mine øvrige ofre har saa altfor liten motion, skal jeg si Dem; ti de bevæger sig av princip ikke utenfor byens grænser. Er det sandt hvad det fortælles om denne Sverdrup, saa er han jo en Nimrod uten like og dertil en fænomenal tindebestiger, der ikke viger tilbake for de mest uoverkommelige hindringer. Hvilken interesse vilde det ikke ha for alle Spitsbergenjægere og sportsmænd f. eks. dr. Kiile og Tryggve Gran, om jeg kunde fremlægge for offentligheten det Sverdrupske blods farve, temperatur og kvantitative forhold før, under og efter meddelelsen om, at en rype er hørt at kagle paa toppen av „Tenor Hill“.

Vi nikker forstaaende og sier at vi skal bringe disse ord for vedkommendes øre, saa han i nærmeste fremtid kan la sig fremstille til undersøkelse.

„Da vil jeg være Dem stor tak skyldig. Men nu, min herre, maa jeg vist la en anden indta pastorens plass, saa jeg haaber De ikke tar mig det ilde op at jeg ber Dem forsvinde.“

„Med glæde“, sier vi, da vi ser doktoren ta den store kniv og svinge den i luften.

„Vær ikke bange, det har ingen fare“, sier doktoren da han læser frykten i vort ansigt. „Uten for døren har jeg nok til at stille min blodtørst for idag, men jeg skal ha Dem i venlig erindring.“

Vi frembærer vor tak, hvorefter vi blir elskværdig puffet ut av døren. Vi haster ut den samme vei vi kom og legger kursen mot „Broad-way“, men endnu hører vi doktorens: „Næste mand!“ og vi gyser ved tanken paa den unge bleke mand, der skjælvende bevæget sig henimot døren.

Reporter.

— — Senere har vi fra doktoren mottat

En korreks:

En anonym indsender fik i forrige nr. plass for en artikkel om mine undersøkelser av blod i almindelighet og pastor Østenstads og Gjelstens i særdeleshet.

Jeg kan ikke negte at jeg blev noget forbløffet over at et slikt smudsprodukt hadde faat plass i „M.t.“s forøvrig velpleiede spalter. Man skulde tro at indsenderen hadde tænkt sig til smudsbladets kontor tversover gaten, og saa hadde forvildet sig ind i dette agtværdige blads redaktion, hvilket isaafald kunde tjene redaktøren til undskyldning. Men har han, hvad jeg kvier mig for at tro, indtat den ved fuld bevissthet, saa er jeg dypt skuffet over hans hjernecellers status quo.

Da artikelen indeholder en del grove uefterretteligheter ser jeg mig nødsaget til at gjendrive disse paa det bestemtteste.

La mig forutskikke at jeg deler indsenderens syn paa undersøkelsernes epokegjørende betydning for verden, og samtidig ber jeg redaktøren motta min dyptfølte tak for den interesse han har lagt for dagen ved at opfordre mig til at holde læserne à jour med undersøkelsernes gang.

Og saa til saken! Naar indsenderen sier at min ene patient Gjelsten er meget daarlig, saa er det en uforskammethet baade mot min patient og mig selv, en uforskammethet som blir dobbelt uforskammet, naar man vet at redaktøren og derigjennem den anonyme indsender ingen forutsætninger har til at skjeldne mellem gode og daarlige patienter. Jeg kan tvertimot forsikre læserne at Gjelsten er en god patient, der paa anmodning sikkerlig vil fremlægge sine tær, der for tiden er i bedste velgaaende. Saaledes kan byens indvaanere ta det med største ro. Og jeg haaber at dette dementi vil gjøre sit til at folk igjen trygt kan la sine tær puste frit.

Skulde den anonyme indsender fremdeles fremkomme med sine grove beskyldninger, saa ser jeg mig nødsaget til at benytte langt skarpere instrumenter end en pennesplit.

Broch,

Doktor medicinae in spe.

Redaktøren av smudsbladet

har sendt os følgende slette undskyldning:

Det er sandt at bladet er daarlig,
Men jeg kan ikke no for det!
Jeg har lappet og flikket det aarlig,
og om hundrede aar skal I se
at jeg ikke er saa gal,
naar min nye special
gjengir maalet til en Zulu-kannibal.

Det er sandt at jeg ikke har noenting at si,
men jeg kan vel ikke no for det!
Naar gutta i verden slet ingenting vil gi,
har jeg tænkt at la kara der i fred. —
Og jeg er slettes ikke gal,
men min nye special
er laga efter spika gal normal!

»Administrationen«.

Nye messa er et deilig ste', san,
hvor du daglig faar din ærgrelse, san,
saa du kunde revne,
mareridt i søvne;
si farvel til al din ro og fred, san.
Fint og rent, san,
pyntet pent, san,
særlig naar det er for sent, san!

Nye messa er et herlig hus, san,
hvor det gaar i sus og dus, san,
pikeglam i trapper,
værre end i sjapper,
pianolatraakk og trommeslag, san.
Nat og dag, san,
samme jag, san,
trommelom og lommetrom og brag, san.

Nye messa er mit paradis, san,
derfor synger jeg din pris, san.
Det er bare sludder,
naar kaptein gjør mudder,
men det er den kræsnes vis, san.
Elegant, san,
godt og varmt, san,
takket være'n gamle Arnt'san!

* * *

Ord til bremserendens melodi:

Lad mig her fra fjeldets tinde
bringe kullene ned.
Jeg kan ta hvad I kan vinde,
skaffe hovedkontoret fred.
Mere kul, se det er sangen,
hold mig fuld, ja det er gangen,
fyld mig op, og jeg skal køre,
hør musikken i dit øre.
Falleri — de kul som kommer,
er paa næsset næste sommer.

Fallera — la rendens toner
muntre eller millioner
ton av kul som kom og gik,
ton av kul som næsset fik.
Lad det tone over byen,
rulle jublende mot skyen;
hjulet synger, renden gaar
dag og nat til næste aar.
Syng i messen „julesangen“
det er gammen denne gangen.
Hjulet synger, renden gaar,
der blir kul til næste aar.

Musipoeticus.

Omkring »Mørketidende«.

Hr. redaktør!

Som mænd der er sterkt interesseret for vort steds fremgang og trivsel ogsaa i kul-turel henseende, er det os en glæde at hilse det nye bladforetagende velkommen. Det første nummer lover i d. h. godt; maatte den virkelystne og tilsyneladende dygtige redaktion ha held med sig til at føre bladet videre frem, høiere op. — For at det bør op paa et høiere niveau er et ønske man ikke kan tilbageholde naar man har læst den forøvrig velskrevne indledende redaktionsartikel.

I denne angripes nemlig stedets ældre presseorgan i en ubehersket tone, som smaker av misundelig nid. Vi vil haabe at den ældre traditionsrige avis paa stedet ikke optar en hanske som saaledes er blit den tilkastet, men holder frem paa sin prøvede vis og fortsætter at holde vort publikum underrettet om de store hændelser ute i verden, og særlig at dens utenrikspolitiske spalte maa forbli like saa velunderrettet som hittil.

I vor store og stadig voksende by er der plass for begge organer, og vi vil igjen uttrykke det haab, at vi maa bli forskaaet for en pressefeide som kun har til hensigt at nedrakke motstanderen.

Borgere.

*

Redaktionens bemerkninger til ovenstaaende maa utstaa til næste nummer.

Red.

Omkring vort første nr.

„Riksmaalsbladet“, Kristiania, meddeler i anledning av „M.t.“s første nr., at 100 % av samtlige periodiske publikationer paa Spitsbergen utkommer paa riksmaal.

*

„Socialdemokraten“, Kr.a, som netop har faat ny ordre fra Moskva om at skifte navn, spør indigneret om navnet „Mørketidende“ er approberet av kommissær for de utenrikske anliggender, kamerat Tchitcherin. „Soc.dem.“ har antagelig tænkt sig, at „Mørketidende“ var et passende navn for sig, naar nu organet i Youngsbakken endelig skal skifte navn, for den dype poetiske betydning i navnet er vel gaat dets formørkede hjerne forbi.

*

Telefonopringning fra Nord-Spitsbergen.

Ja, ja, jeg vil gerne abonnere, men bare en gang om maaneden, mere behøver vi ikke at vide, vi nøi's med det.

Nøis, Wijde Bay.

Diverse eller litt til hver.

Grubeingeniøren i telefonen til heiskjøreren: „Hold to flunkende fine lamper i beredskap, og *De* maa være godt „pusa“ for overingeniøren kommer i gruben.

*

A: Hvilken dag er det idag?

B: Torsdag 18. oktober 1922.

A: Hvilken baat kom jeg med?

B: Sisste „Thorhild“.

A: Er den gaat?

B: Ja.

A: Skal Boger være her i vinter?

B: Ja.

A: Hvad er det for en baat som ligger ved næsset nu?

B: Det er ingen baat ved næsset nu!

A: Kommer direktøren med næste baat?

B: Det tror jeg neppe.

A: Naar kommer næste baat?

B: Antagelig i slutten av april næste aar.

*

Ingeniør og formand i ivrig telefonsamtale, da de blir avbrutt av en anden.

Ing.: Gaa ut av telefonen for fanden!

Form.: Skal jeg?

Ing.: Nei, det var ikke Dem, men den andre idioten!

*

Sidste blødme:

Kapt. Lundh: Har dere lagt merke til at grundmuren er begyndt at synke, saa naar det er vind blaaser det ind under gulvet.

Ottesen: Ja, men det gjør ikke noget, for Grøndahl sier at marken snart begynner at stige igjen.

*

Da ingeniør Grøndahl haardnakket negter at synge kvartet, vil vinterchefen i vinter synge viser tæt.

*

Da der ved mit nye mottagerapparat mangler en spole paa at jeg kan komme i forbindelse med Honolulu-pikerne, bedes den der er i besiddelse av en saadan overlate mig en mot god betaling.

E. Vestegaard (radiot).

I forbindelse hermed kan meddeles at der gaar rygter om at d'herrer Westby, Broch og Grøndahl uten sine hustruers vidende har demonteret sine symaskiner og overlatt spolen til hr. Vestegaard uten betaling. Montro om der ikke ligger noget under dette?

*

Kaptein Lundhs undersaatter negter at bære ham. Det sies at han ønsker sig tilbake til sine forhenværende undersaatter i Kongo. For undersaatter maa jo en kaptein ha!

*

I messen er nu oprettet en ny stilling som *messechef*. I denne uke er Sverdrup utnævnt til messechef og han mottok igaarftes klager fra Bergquist over at piken ikke skifter haandklæ til ham og heller ikke vand paa karaffelen.

Messechefen: Ja, det er ikke godt at vite hvad en skal foreta sig!

Bergquist: Nei, men vent bare til jeg blir *vinterchef* — —

Børsnoteringer 1/11 1922.

- Tyske mark: P. g. av den sterke kulde de sidste dage er marken frosset ihjel. Vor bekjendte kollegas notering 0,13 er som bekjendt ikke at stole paa.
- Pund: Stadig opadgaaende. Kommer antagelig i slutten av uken op i lang ton.
- Lire er nu paa høide med Spitsbergenpengene, længden endnu ikke fastslaat.
- Francs: Franz kommer ikke til at gaa paa skøiter iaar.
- Dollar i høi kurs. Men Harding Wil-saan.
- Gylden: En gylden tid er begyndt i Gladalen.
- Østerr. kroner + summen av det dobbelte produkt av norske og danske kr. ÷ kvadratroten av svenske kr. gir høit regnet summen av finske mark.
- Russ. rubler er for tiden det billigste sandforladnings- og closetpapir. Kjøpes efter vekt i Tromsø. Godt maal.
- Belgisk Kongo paa like svake føtter som kaptein Lundh.

Avertissementer.

Stillingen som **assistent** for intendanturchefen er ledig. Kun de der er istand til at sælge varerne til de nuværende blodige priser vil komme i betragtning.

Ottesen, kst.

Et klown-boy-utstyr med trærevolver à la William S. Hart kjøpes. *Bergquist.*

Renspor mistet i bunden av Adventdalen. Fundet bedes meddelt mig. *Sverdrup.*

Anbud paa 1000 tamren, der agtes sluppet i omegnen av Longyear City, ønskes. Dyr der er vant til jægere vil bli foretrukket. Skriftlig anbud sendes

Overhofjægermester Sverdrup.

Geværpuds utføres billig. Levering 6 dage. *Sverdrup.*

Redaktørens slutbemerkning:

Jeg lukker mit nummer med smerte,
med anelser bange i sind.

Redaktører — saa meget jeg lærte —
faar altid et revet skind.

Mit testamente til doktor'n,
det næste blads redaktør:
Naar det regner paa presten, paa klokker'n
det ogsaa dryppe bør.

Paa presten det regnet inserater,
han blev selv ganske bløt tilslut.
Ogsaa doktor'n ønsker, kamerater,
I gir ham jer skyldige tribut.

Th. Østenstad.